

indrømme, at det er nok så marginale forslag, vi taler om – skal sammenholdes med, at der i perioden blev vedtaget i alt 109 retsakter på miljøområdet.

Dette er udtryk for, at det i et meget betydeligt omfang er lykkedes at gøre det høje danske beskyttelsesniveau til fælles regler i EU, og at det oven i købet i 25 tilfælde er lykkedes at hæve beskyttelsesniveauet også hos os selv.

I de tilfælde, hvor det ikke er lykkedes at få Fællesskabets regler op på det højeste beskyttelsesniveau, er jeg naturligvis enig med hr.

Albrechtsen i, at strengere nationale regler bør kunne opretholdes eller indføres.

Derfor lægger vi også vægt på muligheden for at kunne anvende miljøgarantien i artikel 100 A, stk. 4. Vi arbejder i regeringskonferencen på at få miljøgarantien præciseret i overensstemmelse med den fortolkning, vi i Danmark har haft af garantien. Det vil sige, at garantien skal tage højde for alle de situationer, hvor et land kan have et miljømæssigt begrundet behov for at anvende strengere regler end dem, der gælder for hele EU, altså både opretholde og indføre strengere bestemmelser.

Ved samarbejde, og det er jo hidtil gået godt, er det lykkedes at få det op på et højt niveau, og når det drejer sig om minimumsbestemmelser, altså at give mulighed for, at man kan gå videre, vil miljøgarantien først og fremmest skulle fungere som en nødbremse, der skal udløses, hvis kampen for et højt beskyttelsesniveau i EU ikke lykkes. Her gav jeg før eksemplet med kreosot.

Den egentlige kamp drejer sig altså om at sikre, at beskyttelsesniveauet i EU mindst kommer på højde med det danske. Det er derfor, vi under regeringskonferencen har stillet forslag om, at Rådet og Europa-Parlamentet skal være forpligtet til at vedtage retsakter for det indre marked om et højt beskyttelsesniveau, og det synes jeg er meget afgørende.

Det er også afgørende, at vi får præciseret, at artikel 100 A, stk. 4, gælder, både når det drejer sig om at opretholde og om at indføre strengere bestemmelser. Hvis ny viden gør det nødvendigt at handle hurtigt, og navnlig hvis vi bliver mange medlemmer af EU i forbindelse med udvidelsen – det ønsker vi jo i Danmark – kan det i det sidste tilfælde være nødvendigt at have en sådan præcisering, og det vil vi arbejde meget stærkt for.

Kun i tre tilfælde har Danmark hidtil fundet det nødvendigt at trække i nødbremsen. Det gælder i forbindelse med Rådets vedtagelse af 9.

ændring af direktiv 76/769 om pcb, og her har vi fået medhold. Vi har også brugt miljøgarantien i forbindelse med 14. ændring af 76-direktivet, som drejer sig om kreosot. Her har vi endnu ikke modtaget Kommissionens reaktion. Det samme gælder på sundhedsområdet, hvor Danmark i forbindelse med direktiv 95/2 om andre tilsætningsstoffer end farvestoffer og sødestoffer ønsker at opretholde de hidtidige danske grænseværdier for nitrat og nitrit i bacon.

Sammenfattende er det regeringens opfattelse, at Danmark og andre ligesindede lande har haft succes med positivt at præge miljøpolitikken og andre initiativer, som berører miljøet.

Vi har f.eks. haft held til undervejs at gøre en række forslag, der efter vores mening ikke var gode nok, bedre. Det burde være sådan, at Kommissionen altid spillede ud med det, der er det højeste beskyttelsesniveau, men det er ikke altid tilfældet. Ofte har vi udspil fra Kommissionen, som tager hensyn til en hel masse snævre erhvervsinteresser og måske også til nogle nationale synspunkter i selve Kommissionen. Så kommer de til behandling i Rådet, og så hæver Rådet beskyttelsesniveauet, så den endelige vedtagelse adskiller sig positivt fra det oprindelige udspil.

Når det sker, er det også en støtte til miljøkommissæren, for så betyder det jo, at hun under fremtidige interne uenigheder i Kommissionen har en mulighed for at henvise til, at når hun kommer ned i Rådet, vil de miljøpositive lande, og det er flertallet, trække det i den rigtige retning.

Der er også mange eksempler på, at EU samlet har formået at drive det bredere internationale miljøsamarbejde i en positiv retning. Faktisk kan man sige, at nogle af de største succeser, vi har opnået i det internationale miljøsamarbejde, f.eks. Baselkonventionen, ikke havde været mulige, hvis ikke vi havde haft en vedtagelse i EU, der kunne understøtte og hjælpe os.

Vi vil selvfølgelig i forbindelse med forhandlingerne om konkrete retsakter og initiativer og gennem regeringskonferencen blive ved med at arbejde for at forbedre de instrumenter, der er til rådighed for miljøpolitikken i EU. Perspektivet ligger ikke i: mig selv alene og kun mig selv og kun mig selv og kun mig selv. Perspektivet ligger i at trække det internationale niveau så højt op som muligt. Det kræver en kamp og et samarbejde med andre lande inden for EU, og det kræver et EU, som tør gå forrest i det bredere internationale samarbejde.